

РЕШЕНИЕ

№ 16905

гр. София, 19.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2462** по описа за **2025** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на И. Е. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат К. срещу Решение № 240 от 19.01.2025 г. по анд. № 17563/2024 г на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 14 състав.

С решението съдът е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба № 8823213/24.05.2023 г., издаден от СДВР - МВР, с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал. 2 във връзка с ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение. Касаторът твърди, че СРС неправилно е преценил събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, в следствие на което е достигнал до неправилни правни изводи за осъществен състав на административното нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП и за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не ставало ясно дали използваното средство притежава удостоверение за одобрен тип и е вписано в регистъра на БИМ в съответствие с правилото на чл. 4, ал. 1 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 г. правила, с които се уреждат условията и редът за използване на АТСС за контрол на правилата за движение

по пътищата. Искането до съдът е да постанови решение, с което да отмени решението на СРС. В съдебното заседание касаторът, чрез адвокат К., поддържа касационната жалба. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът, редовно уведомен, не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от 27.03.2025 г. Претендира присъждане на разноските по делото и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

СРС правилно и въз основа на събраните писмени доказателства: решение за одобрение на уреда за измерване л. 17 от анд. № 17563, протокол № 018-СГ-ИСИС от 14.03.2023 г. л. 19, снимков материал от л. 10 до л. 13, протокол от проверка на Българския Институт по Метрология от 14.03.2023 г. л. 15, доказващи техническата годност на техническото средство, с което е установено нарушението/ е установил фактическата страна на спора, като е приел, че оспорения фиш е бил издаден въз основа на данните от мобилна видео система за контрол на скоростта на МПС АТСС № MD 1192. С помощта на последното е установено, че на 24.05.2023 г., в 15:36 часа, в [населено място], „Околовръстен път“ и „С. скоростна тангента“, с посока на движение от [улица]към [улица]при ограничение на скоростта, въведено с пътен знак В26 извън населено място - от 50 км/ч., касаторът е управлявал МПС „Волво ХЦ 90“ с ДК [рег.номер на МПС] със скорост на движение 96 км/ч., като по този начин е превишил разрешената скорост с 46 км/ч. – нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Правилно е определено лицето, което е сочено за нарушител, а именно собственика на автомобила. Съгласно чл. 187а, ал. 4, че вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или електронния фиш представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на моторно превозно средство. В конкретния случай не е представена декларация, но от справка за регистрация на МПС безспорно е установено, че автомобилът е на „София Юрис“ ЕООД, а И. Г. в качеството му на управител на юридическото лице, е негов законен представител, поради което и правилно е бил санкциониран.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в

отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. В този смисъл не се споделя твърдението в касационната жалба, че ЕФ е издаден в нарушение на чл. 34 от ЗАНН. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл.59, ал.2 ЗАНН във вр.с чл.189, ал.8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл.42 и чл.57 ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл.189, ал.15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Настоящият състав счита за обратно твърдението в касационната жалба, че е спазено и изискването на чл.10, ал.3 от Наредба 8121з-532 от 12.05.2015г. за изготвянето на протокол и снимка на разположението на уреда на пътя. В протокола е отразен номера на АТС, което само по себе си е достатъчно да индивидуализира уреда.

Приложени са и доказателства относно, годността на техническото средство -решение за одобрение на уреда за измерване (л. 17 от анд. № 17563/2024 г.), протокол № 018-СГ-ИСИС от 14.03.2023 г.(л. 19), снимков материал (от л. 10 до л. 13), протокол от проверка на Българския Институт по Метрология от 14.03.2023 г. (л. 15), които доказват, че техническото средство е преминало ежегодния периодичен технически преглед. Същото е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност, а касаторът не е посочил, че автомобилът е бил управляван от друго лице.

От приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч съгласно чл.21, ал.1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена посочената разрешена скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно – и правилно подведено под санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 2, т. 5 ЗДвП, в която хипотеза извън населено място от 41 до 50 км/ч предвиденото административно наказание „глоба“ е в размер на 400 лв.

Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 ЗДвП. Обратно на твърденията на касатора, видно от електронния фиш е, че в посоченото време и място в същия, със скорост 96 км/ч., касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е превишил допустимата скорост с 46 км/ч. Касаторът не е

ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в ЕФ фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

По разностите:

С оглед изхода на спора И. Е. Г. следва да заплати на ответника, на основание чл. 63д, ал. 4 във вр. с чл. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XXVIII касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 240 от 19.01.2025 г. по анд. № 17563/2024 г на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14 състав.

ОСЪЖДА: И. Е. Г. да заплати на СДВР сумата в размер на 80 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.